

SEMANATORUL

ORGAN INVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 2 - Bazargic

A B O N A M E N T U L
-80 lei anual

A trecut o bucurie

de Eug. Răducu

Am trecut zilele din epoca prebugetară a anului 1936.

Cu îngrijorare, cu ceva frământare în conducerea organizațiilor învățătorești, cu intervenții la locurile de înfrânare a banilor din buget pentru școala poporului, au trecut toate și ne scuturăm că n'am visat mai rău.

Am rămas cu un fel de spaimă în preajma bugetului de stat și de frică, după fiecare buget ne ventilăm la sân.

Anul acesta am fost mai norocoși: Recunoașterile oficiale s'au produs mai repede, fiind instaurată ordinea în finanțele țării și fiindcă nici noi n'am cerut decât posibilul într-o situație grea.

Am cerut să se aplice legea la drepturi, precum se aplică la datorii.

Unii se bucură mereu de ceea ce s'a obținut.

Bucuria aceasta este cam dureroasă pentru corpul învățătorec, căci trebuie să se sbată pentru drepturile legiuite de mulți ani; și rămâne mai dureroasă la amintirea că se putea să stăm în afară de lege ca în 1931, 1932 și 1933.

Păstrând o satisfacție momentană, învățătorii se gândesc totuși că pentru ei sunt legiuite drepturi materiale, care le ajung după ani, ca raza dela steaua care a răsărit în depărtările albastre!

Nu persistăm în bucurie deoarece avem în conștiință că drepturile legale se dau într'un stat organizat, iar exemplul trist al trecutului mai stăruie încă în mintea tuturor ca o cobe de risipă a autorității organizată.

Nu putem duce în timp satisfacția drepturilor date, căci nu ni s'au dat toate și n'avem cugetul sclavilor dela jug, cari trăgând la plug în loc de boi, se bucură când nu sunt loviți cu biciul de plesnit.

N'ajungem în prostirea cugetului de sclavi.

Ni s'a dat dreptul nostru - convenit și răscumpărat - nu dreptul altora.

Mai avem în lege drepturi care nu s'au înscris în buget.

Cei din zona eteroglotă avem în lege sporul de 50% la salariul primitor, legiuit ca să mișcăm isbânditori în lupta culturală. Numai cel armat spiritual poate prepondera moral, economic și administrativ.

Altfel rămânem salahorii sufletelor mai desvoltate decât cel național și vom purta tutela în granițele țării.

Nu ne bucurăm dar, decât momentan de revendicările împlinite și așteptăm sporul convenit pentru zona eteroglotă, spor din lege și spor îndreptățit.

Incordarea externă

Germania a ocupat cu armata sa zona demilitarizată din lungul Rinului. Această fâșie de pământ german a fost consacrată să rămână neîntărită militarmente spre a fi pavază împotriva agresiunilor germane contra țărilor mărginașe. Tratatul dela Locarno, semnat de Germania, Franța, Belgia, Anglia, Italia, consfinția neutralizarea acestui teritoriu. Iarăși Germania a socotit tratatele de pace drept petece de hârtie ce pot fi sfâșiate.

Franța și Belgia au protestat și intervenit ca Liga Națiunilor să ia măsuri împotriva Germaniei.

Liga își ține ședințele la Londra și după discuțiile urmate Germania va fi condamnată a se retrage din zona demilitarizată. Ne-

executarea înseamnă împotrivire și război. Dat fiind cererile îndârjite ale Franței, Germania simțindu-se înarmată—pare a sfida iar omenirea.

După provocare, sfidare. Urmează războiul. Sunt trei supoziții.

1) Germania a ocupat ca să provoace războiul.

2) Germania a ocupat văzând un câștig ușor, bazat pe lipsa de solidaritate a aliaților Franței.

3) Germania a ocupat ca să provoace tratative diplomatice spre a câștiga egalitate de drepturi cu marile puteri.

Desfășurarea evenimentelor viitoare va demonstra intențiile germane din una dintre supozițiile de mai sus.

Brutalitatea gestului german—

DREPTURILE NOASTRE

Legea învățământului primar ne acordă anumite drepturi materiale care sunt: sporuri de înaintări și definitivări, gradații de vechime și de merit, sporul special pentru zona eteroglotă; bineînțeles, toate acestea pe lângă salariile de bază.

Până în anul 1930, drepturile materiale s'au achitat conform legii.

După 1930 s'a încercat în fiecare an câte o știrbire a drepturilor noastre, astfel: nu s'au mai plătit sporurile de înaintări și definitivări și nici gradațiile; iar din anul 1934 nu s'a mai plătit nici sporul de 50% învățătorilor noi numiți în zona eteroglotă, deși art. 158 din legea învățământului primar e categoric.

În anii 1934 și 1935, prin stăruința ilustrului nostru Ministru de Instrucție d. D-r C. Angelescu, ni s'au trecut în buget gradațiile și sporurile de înaintări și definitivări, reparându-se atâtea nedreptăți pe care le sufeream de ani de zile.

Desigur, pentru introducerea acestor drepturi în bugetele anilor 1934 și 1935 s'au dus lupte grozave. Ministrul de finanțe s'a opus totdeauna să ne introducă drepturile noastre legale în buget, dar opoziția sa s'a isbit puternic de rezistența de fier a aceluia care s'a identificat cu nevoile și durerile noastre și care nu poate fi altul decât d. Ministru D-r C. Angelescu.

S'a creiat însă un precedent dăunător, deoarece la alcătuirea fiecărui buget trebuie să strigăm, să intervenim, să luptăm ca să ni se recunoască drepturile, ca și când acestea ni se dau de milă și de pomană și nicidecum ca merite legale.

La alcătuirea bugetului pe 1936, ministrul finanțelor s'a opus — aceeași opoziție din alți ani — la înscrierea drepturilor noastre, justificându-se că acestea îngreuiază prea mult bugetul statului. Nu știu cum văd alții această justificare, eu cel puțin o cred neavenită. Numai învățătorii cu infimele lor drepturi

de a-și împinge armata pe teritoriul dezarmat de tratate—pledează pentru prima supoziție: războiul.

Franța primind provocarea își consultă alianțele, pipăindu-și armătura.

Vom avea o zi, când cu arma în mână și cu sabia scoasă, în numele Europei, Franța va striga: Apărăm pacea primind războiul provocat.

La arme!

turii îngreuiază bugetul statului? Celelalte categorii de funcționari nu-l îngreuiază când sunt cu plata gradațiilor și înaintărilor la zi? De ce numai pentru plata drepturilor noastre nu sunt bani? De ce, când trebuie să ni se dea răs-plata muncii suntem considerați ca „Paria“ între ceilalți slujbași ai țării, pe când la datorii suntem chemați cei dintâi—dovada o fac frumoasele realizări la instrucția premilitară și străjerism, unde învățătorii au muncit cu multă dragoste și conștiinciozitate.

Intrucât trăim vremuri grele — de scumpete și sărăcie accentuată—nu credem că este uman să ni se hrăpească până și derizoriile noastre drepturi, câștigate prin muncă și consfințite prin legi.

Pentru aceste motive și spre a fixa atitudinea noastră, față de refuzul celor în drept de a ne înscrie sporurile și gradațiile în buget, d. D. V. Toni, a convocat la București în ziua de 1 Martie, într-o consfătuire, Consiliul Central al Asociației format din președinții Asociațiilor Regionale și Județene.

După consfătuirea dela 1 Martie o delegație compusă din: D. V. Toni — președintele asociației generale, T. Iacobescu Eugen Răducu, I. Ciolan, I. Arhip și Moscovciuc — învățători parlamentari, s'a prezentat d-lui ministru D-r C. Angelescu, d-lui prim-ministru Gh. Tătărescu și d-lui ministru de finanțe, pentru a expune doleanțele corpului învățătorec.

D. Dr. C. Angelescu ne-a asigurat că este totdeauna alături de noi în luptele pentru revendicarea drepturilor pe care le cerem cu demnitate și'n cadrul legilor.

D. Gh. Tătărescu președintele consiliului de miniștri, ne-a asigurat cu hotărâre, că va căuta și va găsi posibilități bugetare pentru revendicările noastre.

Deasemenea, și d. ministru de finanțe a promis că e de acord cu noi pentru plata drepturilor ce ni se cuvin.

Deși avem promisiuni — dela persoane a căror bună credință n'o punem la îndoială — totuși nu trebuie să ne lăsăm numai în seama lor, ci să fim gata de luptă în orice moment. În această privință ne face atenți d. D. Toni în articolul „Catre colegi“ publicat în Curentul din 6 Martie a. c.: „Deaceea, deși nu pun la îndoială sinceritatea și nici cuvântul d-lor președinți al Consiliului de miniștri și ministru de finanțe,

(urmează în pag. 11-a)

Tribuna liberă

Caracterizează societatea actuală, a sete bolnavă după ceva „nou” o curiozitate pe care, oamenii în „ritmul vremii” (cu intuiția realității zicem noi) o speculează nu fără folos.

Potrivit acestei realități, în țara noastră, presa și-a depășit menirea, ajungând să fie un dizolvant social, în loc de unificator sufletesc și educator social, în sensul larg al cuvântului.

Această presă, încearcă — și se pare că a reușit — să institue ca criteriu de selecționare a valorilor sociale (și de evaluare a lor), injuria, violența fizică și spirituală, și mistificările.

Nu suntem partizani ai cenzurii. Este un drept constituțional și natural, libertatea gândului și scrisului.

Dar, această libertate, trebuie pusă în slujba idealului național-social, și numai în măsura în care concură la atingerea acestui ideal, presa își merită denumirea de „a patra putere în stat” și deplină libertate. În mâna unor oameni superficiali sau inconștienți însă, presa constituie un pericol grav și

(urmare din pag. 1-a)

datoria mea este să spun colegilor învățători să rămâie pe poziția de luptă, căci a fost întotdeauna mare distanța de la vorbă și până la faptă. Informațiunile ce mi s'au dat în ultimul moment sunt mai mult decât neliniștitoare.”

Până nu se votează bugetul nu suntem siguri de nimic, oricând putem fi scoși în afara parantezei. Colegii parlamentari sunt cei chemați să ne susțină drepturile când se va supune proiectul de buget desbaterilor parlamentare.

Iar noi, gloata cea mare a dascălilor, să fim gata oricând pentru a răspunde la chemarea Șefului nostru, când revendicările noastre — cerute pe cale pașnică și legală — vor fi luate în considerare.

Suntem din nou la un moment hotărâtor. Se impune să uităm desbinările dintre noi și să ne solidarizăm în lupta pentru câștigarea drepturilor.

Credem că s'a convins toată lumea că am răbdat prea mult umilința, am fost prea nedreptățiți și ignorați și că azi — se impune ca întotdeauna — plata drepturilor noastre legale.

Iar dacă și acum vom fi călcați în picioare și desconsiderați, vom ști să ne revendicăm drepturilor cu toată autoritatea ce ne impune prestigiul nostru de „Apostoli ai neamului”.

I. Lupu-Răjlețu

permanent, căruia, oficialitatea, statul, trebuie să-i opună cenzura.

Mai ales în aceste regiuni eterogote, unde grija de fiecare clipă a statului prin factorii săi, este de a menține autoritatea, de a crea o atmosferă de armonie socială și de a realiza pe toate căile unificarea sufletescă, care, singură garantează intangibilitatea drepturilor noastre teritoriale, ne trebuie o presă ideală. Răul este însă că, sunt ziare și oameni cari din propovăduirea cuvântului scris și-au făcut profesione, fără să — și de a seama de multe ori, de ceiaze scriu și de consecințele scrisului lor, de interpretarea pe care „frații” cărora se adresează, o dau acestor rânduri.

Acești proaspeti cetățeni români, uită că odată cu cetățenia streină la care au renunțat, trebuiau să lase dincolo de graniță și anumite maniere.

Căci, în viața simplete afirmații nu-și au rost, când este vorba să dovedești anumite lucruri.

A spune — și a nu uita să spui la orice ocazie — că ești român și a avea pretenția că esti mai român decât românii pe cari i-ai găsit în țară este o absurditate patentă, pe care nu oricine și-o poate permite.

Afișajul acesta este o minciună, atâta timp cât în interiorul tău, transformarea psihică nu s'a produs, sau n'a avut repercursiuni în conduita socială.

Un român intransigent, nu tăfăie săptămânal în coloanele unei foi, un diminutiv bulgăresc când în românește, numele lui are un corespondent dulce, frumos și muzical: Nicolae.

Un naționalist fanatic și conștient nu stăruie pentru românizarea numelor așezămintelor sociale din Cadrilater, până ce mai întâi n'a realizat românizarea numirilor „iubiților săi frazi de luptă și suferințe etc.” ca: Mihai, Kristu, Sterghi, Chichi ș.a. m. d.

Un român nu injură autoritatea română și pe reprezentanții săi; nu indeamnă pe ceiloril săi să sară cu „băta”; nu discreditează justiția, oficială; nu indeamnă inconștient la desăgregare și revoltă, și nici nu lasă să se întrevadă din scrisul său aceasta.

Contrariu. În perioada aceasta de acclimatizare, de tranziție, natural ar fi fost ca în coloanele „Legionarilor” să vedem numai articole cu fond educativ social, articole care să urmărească realizarea unei suduri sufletesti între toți coloniștii, și între aceștia și restul populației.

Un român ideal, nu poate utiliza în ziarul său, vocabu-

Școala Naționalistă

Școala presupune disciplină, metodă, program.

Nu se poate concepe o școală politică sau literară fără o dialectică a ideilor, fără o disciplină a gândirii.

O școală presupune elevi și profesori, adică, elementul continuității generațiilor, profesorii trecând în mâna elevilor făcția învățării pe care au predat-o la rândul lor primind-o dela alții.

Școala naționalistă se integrează în această continuitate de idei, personalitățile care s'au afirmat în cadrele ei reprezentând o verigă dintr'un lanț, o etapă de adâncire și de perfecționare metodologică și programatică.

În acest sens, fondatorul școlii naționaliste românești este Mihail Cogălniceanu, care făcea să apară în fruntea revistei sale „Dacia literară” la 1840 un manifest program expunând pentru prima oară principiile unei directive literare. El se ridică împotriva străinismului în literatură, al falselor valori improvizate de politică, combătea traducerea și

larul și stilul utilizat în „Legionarii” din 15 li a. c., când știe că „stilul este însuși omul”.

„Tuculul învățătorului” este o creație redacțională — necesitățile poate de lipsa de material — cu subtilități pe cere le înțelegem perfect și cari denotă și puțină conștiință și puțină reacredință.

Nu ne indoim că imaginația și veninul celor dela acest ziar, putea craia și alimenta alte diversități mai onorabile, spre a capta benevolența abonaților, decât articolele de acest soi.

Se mai ocupă acest ziar și de... declarații de război, unui oarecare d. Bujoreanu. Dacă d-i Bujoreanu este mai mult decât un „oarecare” (cel ce scria aici nu-l cunoaște) ci chiar procuror, găsim această declarație de război, și imprudență și revoltă oare. Dar asta privește mai mult pe cel vizat.

În ce ne privește, constatăm ca lipsită de orice rol social sau național foaia „românului” Cola Ciometti, atâta timp cât întreține o atmosferă de desăgregare și de frământare socială.

Trebuie să se ia aminte și de „Legionarii” că în România „stat în stat” nu poate exista, chiar dacă mentorul și doctrinarul acestui stat ar fi românul și i ziarul citat.

Și nici pe aiurea, nu-l sfătuim să caute materializarea acestor doctrine.

Un organ de publicitate care se adresează unei mase de coloniști — ori cât ar fi de cultă și civilizată — are altă alură și altă turnură decât Legionarii....

Cărora, cu voia lor, le făgăduim refuzul unei polemici.

M. Parâng

falsificarea limbii literare prin ex-sii împrumutate.

Din nefericire, „Dacia literară” n'a apărut decât două numere, fiind suprimată de cenzură.

Toluș pentru un început ea marchează prima scânteie în constituirea unui corp de doctrină naționalistă.

După ea, a venit „Propășirea” 1844 și România literară (1855), care a dat mai mult relief ideilor insistând cu deosebire asupra autohtoniei în literatură și asupra obiectivității în critica literară.

Toate aceste idei, sunt reluate în prelața „Hronicilor Moldovei” publicate de Mihail Cogălniceanu.

Cu acest prilej, Mihail Cogălniceanu demonstrează fuziunea dintre naționalism și cultură; atrage atenția asupra importanței trecutului istoric și face să renască în atenția contemporanilor săi epoca glorioasă a cronicarilor umanității în primul rând Grigore Ureche și Miron Costin. Ambii studiaseră în Polonia, știau mai multe limbi, erau ceișteni de onoare ai acestei țări, și din evocările lor ca și din felul cum concepeau, „omul” se desprinde cultura lor umanistă.

Școala lui M. Cogălniceanu ne învață ce înseamnă naționalismul în politică și clasicismul în literatură. Trecând la „Cuvânt pentru deschiderea cursurilor de istorie națională în „Academia Mihăileană” rostit în 24 Noembrie 1843, M. Cogălniceanu studiază esența istoriei arătând că ea se află în firea și viața națională a popoarelor.

Acolo găsim o definiție a națiunii și a naționalismului, câteva sugestii asupra armoniei sociale căci „Istoria” spune el, este cetirea obștească a tuturor stărilor. Antifranzuzismul lui M. Cogălniceanu, conflictul cu Asachi, prietenia cu Heliade Rădulescu și apoi, răceala de aceasta când s'au ivit exagerările italianizante sunt iarăș câteva momente, care subliniază concepția naționalistă.

După M. Cogălniceanu, N. Bălcescu și Ioan Heliade Rădulescu, chiar în timpul revoluției dela 1848, evidențiază prin atitudinea lor conflictul dintre cultură și politică, lăsând să cadă, accentul naționalist asupra culturii și cel democratic asupra politicii.

N. Bălcescu evoca cele „18 secole de lucrare politică a poporului român asupra lui însuș” și Ion Heliade Rădulescu nu concepe o revoluție care să răstoarne clasele sociale și să proclame violența. Ambii vor fi silnicii de demagogia revoluținară și înlăturați definiiv din politică, pentru a nu le rămâne în cele din urmă de cât domeniul cultural.

Aceiaș soartă o va împărtăși și Simion Bărnuțiu, alt mare premergător al naționalismului juridic din anul 1848. Cuprins de păienjenșul ideologic al veacului, Simion Bărnuțiu în Câmpina Blajului se pronunță pentru un stat federaliv lăsând la voia împăratului reforma agrară, pentruca apoi, trecând la Iași, la 1860 să se alipească unui stat revoluționar preconizat de el cu instituții și structură democratică. Orice s'ar spune, în centrul gândirii lui Simion Bărnuțiu

Despre o constătuire pedagogică de acum 19 veacuri

Altcevea, poate, n'ar pune ecestui articol un așa titlu, de teamă să nu fie prea mult pentru un fapt ca acela despre care vreau să vorbesc. N'am această teamă și dac'ar fi să am vreuna, ar fi aceia că am diminuat prin el mărețta momentului pe care încerc să-l evoc.

Se înțelege, nu-i vorba de un congres convocat și care să fi funcționat în felul celor de azi; dar aceasta nu-i micșorează cu nimic importanța. Nu s'a ținut la Roma, nici în vreun alt centru de cultură al vremii, ci

într'un umil sat din Iudeia, în timpul când Domnul Isus Hristos își propovăduia învățătura pe care apoi a pecelluit-o cu sângele Său. Numai pentrucă la această constătuire a luat parte și El, deaceea scriu despre ea și cred că am motiv suficient.

Faptul ne este relatat de trei din cei patru evanghelisți.

Reporteri mai fideli ca aceștia, nu cred că s'ar găsi.

Citez din Luca, cap. 18 vers. 15: „I-au adus și niște copilași ca să se atingă de ei. Dar ucenicii, când au

văzut lucrul aceasta, au certat pe aceia cari-i aduceau.”

Isus a chemat la Sine pe copilași și a zis: „Lăsați copilași să vină la Mine și nu-i oprii, căci împărăția lui Dumnezeu este a unor ca ei”.

În cadrul acesta umil, și-au spus cuvântul cele mai autorizate glasuri în materie.

A vorbit Isus Hristos, a cărui autoritate și competență n'au nevoie de apărător.

Au vorbit ucenicii. Nici competența lor nu mai trebuie demonstrată, de vreme ce sunt aleșii lui Isus, unelte ale Sale și colaboratori intimi.

În al treilea rând, părinții copiilor.

Nu se spune de cine anume au fost aduși copiii. Fiind vorba însă, după textul original, de copii sub șapte ani, odrasle de oameni săraci,

nu pntem admite că au fost aduși de servitori, ci de chiar mamele lor, așa cum se obișnuiește.

De însuși principul pedagogic stabilit atunci, mă vouu ocupa altădată. Valoarea lui e indiscutabilă. Destul să amintesc că, la propriu nu la figurat, e literă de evanghelle.

Dar acum, vreau să vedem numai, care din participanți se apropie sau exprimă chiar părerea agrară, pentruca Nučenicii, cum ne-am fi așteptat.

Deși renunțaseră la toate pentru a urma lui Isus; deși, de câțiva vreme, erau sfernicii lui iubiți; deși animați de cel mai înalt spirit de sacrificiu pentru binele obștesc, totuși la întrebarea: „Ce să facem cu copiii?”, ei nu găsec răspunsul potrivit. Părerea lor este că micușii n'au de ce se apropia de Cerescul Dascăl și caută

20 DE ANI DELA MOARTEA CARMEN-SYLVEI

Două decenii s'au scurs pe ne-simțite dela trecerea în veșnicie a aceleia care a fost „Regina Elisabeta”, „Carmen Sylva” și „Mama răniților”.

O cincime de veac a așternut eternitatea și istroia peste mormântul primei regine a României.

Cu acest prilej fie-ne îngăduit să reamintim—in marginile posibilității și spațiului—viața și opera Carmen Sylvei.

S'a aflat nedesmințita încredere în virtuțile națiunii române, definită organic prin puritatea de rasă și de limbă. Propăvăduitor entuziast exaltat, retor plin de puteri animatoare, Simion Bărnuțiu a fost și un profesor al școlii naționaliste care atunci îmbrăca haina antistrăinismului și a democrației.

Cu Mihail Eminescu, școala naționalistă ajunge la maxima ei perfecționare. Ceilalți au fost premergători. Mihail Eminescu este cărmaciul genial, profetul și poetul, celace este tot una după cum înțelegeau cei antici, atunci când pronunțau cuvântul „vales”.

Articolele sale politice sunt catehismul naționalismului, îndrumătorul practic de totdeauna.

Cu deosebire „influența austriacă” unde fundamentează naționalismul monarhic apoi „teoria păturii suprapuse” unde subliniază fuziunea dintre stat și națiune și „Problema Evreiască” o altă serie de articole în care fundamentează datele sociologice ale antisemitismului. Peste Eminescu nu s'a ridicat nimeni.

El rămâne pentru totdeauna profesorul naționalismului care a încadrat definitiv într'un corp de doctrină această ideie.

Ceilalți, contemporanii ai lui, care se contopesc școlii naționaliste cum ar fi Vasile Conta cu al său discurs asupra pericolului evreiesc ținut în sedința de 5 Sept. 1879, a adunării constituante.

Numai Al. D. Xenopol, deși contemporan cu el, pare ași fi dezvoltat doctrina sa naționalistă independent de părerile lui M. Eminescu și apropierea dintre ei s'ar datorată unei simple similitudinii de gândire provocată de acțiunea determinantă a aceluiaș mediu social. Din M. Eminescu descind A. C. Cuza, trecând prin semănătorism, care, la 1905 își publica documentata lui carte „Naționalitatea în artă” unde fundamentează naționalismul cultural în cele 4 legi ale naționalității, apoi despe „poporație”, unde expune pe larg critica malthusianismului, lăsând să cadă accentul asupra pericolului evreiesc și a refacerii burgheziei românești pe baze etnice.

D-l N. Iorga la conducerea „Sămănătorului” preconizează un program literar de inspirație pur eminesciană, iar în articole publicate în „Neamul Românesc” o doctrină politică bizuită pe unitatea sulească și culturală a oamenilor de acelaș sânge, cu acelaș trecut istoric conlocuitorii pe acelaș pământ.

Alexandru St. Ionescu

S'a născut în anul 1843, la 29 Decembrie, în castelul Neuwied din Germania.

Tatăl său se numea Principele Herman de Wied iar mama sa Princesa Maria.

Dela părinții săi a moștenit Elisabeta blazonul de „Princesă de Wied”.

Era ascendentă a unei familii prințiare germane, destul de remarcată, — a cărei origine se pierde în trecutul istoric al Germaniei — care a dat o mulțime de oameni de seamă (înalți prelați, războinici, savanți, artiști, literați, conți și principii) începând cu secolul XI-lea.

Ș'a petrecut copilăria în castelul natal, pe malul fermecătorului Rin. Ascultând șoptele misterioase ale Rinului, glasurile tainice și fermecătoare ale pădurilor — prin care rățăcea când era mică, — precum și legendele și cântecele străvechi germane, mica Princesă de Wied și-a pregătit sufletul fraged pentru ceiace trebuia să fie mai târziu.

Influența naturii fermecătoare s'a altoit la ea pe o fire melancolică și prea concentrată.

Iubind natura în mijlocul căreia și-a petrecut copilăria și cerul albastru al Germaniei, încă dela vârsta de 10 ani a început să compună versuri stângace prin care și-a exprimat tot lirismul și dragostea sa de frumusețile naturii.

A studiat filosofia, literile, istoria, precum și chestiuni politico-sociale.

Dovedea multă dragoste și interes pentru orice studiu și căuta să-l pătrundă în aprofundime și să-l înțeleagă pe deplin.

Astfel pregătită de Germania încă medievală pe atunci și în continue prefaceri, a devenit Princesă și apoi Regină a României. Era tânără când și-a părăsit țara natală și și-a adoptat ca patrie pământul României, cu totul diferit de al Germaniei. A plecat din mijlocul poporului german pentru a se identifica cu sufletul și aspirațiile poporului român. Cu toate acestea, Regina Elisabeta a știut să cunoască noua sa patrie în tot ce-a avut mai frumos și pe poporul român în toate manifestările lui. A cutreerat munții noștri cei frumoși, vâlcelele fermecătoare, dealurile inverzite și de peste tot a cules câte ceva pentru a turna în versuri frumusețea și bogăția României.

Deși a scris în limba germană tot ceiace a simțit despre țara noastră, totuși ceiace a scris reprezintă specificul României și al

poporului românesc. Acest specific al țării și poporului român l-a prins Carmen Sylva în poeziile și scrierile sale pentru că a iubit mult țara noastră și pe români.

Primele încercări literare le-a publicat din îndemnul lui Vasile Alexandri și le-a semnat cu pseudonimul „Carmen Sylva”.

Carmen este viersul, Sylva e pădurea
Viersul dela sine-e menit să sune,
Și de-ași fi născută și creșteam aiurea
Cântecele mele n'ar avea ce spune.
Le-am furat în treacă delă pasărele,
Freamăful pădurii mi-a vorbit de ele,
Inima-mi pe urmă ritmul le-a adaos,
Viersul și pădurea sunt al meu repaos!

Cea dintâi producțiune a sa poartă titlul „Poveștile Peleşului” în care se arată îndrăgostită de munții noștri pitorești, de șoptele tainice ale răușorului Peleş, și de frumusețea și varietatea peisajelor naturale din jurul Peleşului.

După aceia a scris: Pelerinajul durerii (1882), Cugetările unei Regine (1882), O rugăciune (1883), Din două lumi (1884), Schițe (1884).

Au urmat apoi o serie de volume — nuvele, romane, piese de teatru, poezii, etc.: Printre veacuri (1885), Bate la ușă (1887), Robia Peleşului (1888), Deficit (1880), Vitejie femeiască (1890), Depe nicovală (1890), Meșterul Manole (1892); — în colaborare cu Mite Kremnitz: Astra (1886), Poșta militară (1887), La-voia întâmplării (1888).

A avut nefericirea să-și piardă pe fiica sa Maria, eveniment care a făcut-o să se cufunde și mai mult în tainele literaturii.

De remarcat faptul că Reginei Elisabeta i-a plăcut tot ceiace-i frumos și bun. Pe lângă scrierile literare s'a ocupat și cu pictura. Astfel, în orele libere, când preocupările zilnice îi dădeau răgaz, lua penelul și picta diferite scene frumoase și interesante. După moarte-i s'au găsit în bibliotecă o mulțime de manuscrise ilustrate cu picturi făcute de mâna ei. Volumul „Rugăciuni” — dedicat Regelui Carol I — care a rămas în manuscris, cuprinde 50 de rugăciuni scrise cu caractere gotice, precum și diferite scene pictate. Tot în bibliotecă s'a găsit o dedicație prințului moștenitor Ferdinand — mai târziu Rege al României — intitulată „Toiagul de călătorie”. Înca o lucrare, în manuscris, intitulată „Viața fratelui mei Otto”, scrisă în stil gotic, se află în posesia Prințului Wilhem de Wied.

În 1898, Carmen Sylva o scris împreună cu Lecompte de Nouy lucrarea „Hampelman”. Deasemenea merită a fi enumerate și

următoarele lucrări: Cuvinte sufletești (1898), Poveștile unei Regine (1901), Cuvinte șoptite (1904) călătoria pe Dunăre a unei fiice a Rinului (1905), Crăciunul unei regine (1905).

S'a ocupat și cu traduceri. Astfel a tradus din franțuzește în limba germană două opere: Pecheur d'Islande de Pierre Loti 1886 și Les deux masques de Paul de Saint-Victor. Deasemenea a tradus în limba germană câteva din baladele populare ale lui Alexandri: Miorița, Toma Alimăș, Inelul și Năframa; precum și câteva pasteluri și legende: Peneș Curcanul, Înșiră-te mărgărite, Ana Doamna, Legenda Ciorârliei, Dan Căpitan de Plai, etc.

Academia franceză a decernut Carmen Sylvei un premiu bine meritat pentru lucrarea, „Les pensees d'un reine” (Cugetările unei regine), care stă alături de cele mai de seamă opere literare moraliste din literatura franceză contemporană.

Ca răsplată pentru deosebita activitate literară, Academia Română a ales pe Carmen Sylva ca membră de onoare a ei, alături de personalitățile de elită ale neamului rămănesc.

În afară de activitatea literară, Regina Elisabeta s'a ocupat de aproape de opere culturale-educative și de binefacere, înființând o mulțime de instituții în acest scop, dintre care multe îi poartă numele. A înființat și sprijinit: azile, școli, spitale, etc. Institutul „Vatra Luminoasă” din București a fost înființat numai datorită inițiativei și sprijinului ei.

A ajutat și încurajat pe maestrul George Enescu să studie în străinătate, precum și pe alți tineri dornici de perfecționare.

În timpul războiului neamărnărei, a fost pe front alături de soțul său, unde a îngrijit pe răniți cu sufletul ei blând de mamă pentru care motiv i s'a atribuit pe drept titlul de „Mama răniților”.

Iată de ce acum, când s'au implinit 20 de ani de la moartea Reginei Elisabeta, se cade să-i slăvim memoria încrustând pe placa recunoștinței, încă o aducere aminte pentru ea.

Deasupra cripei mormântului său din Curtea de Argeș, vor veghea peste veacuri, opera și faptele aceleia care a fost o Mare Regină, o scriitoare celebră și „Mama răniților”.

I. Lupu — Râjlețu.

să-i împiedice. Motivarea acestei atitudini am putea-o bănuși. Vor fi gândit că sunt prea mici pentru a pricepe ceva din înaltele învățături pe pe care, uneori, chiar ei le înțelegeau cu greu.

Ca în orice congres serios însă, exprimarea părerilor contrare celei adevărate, nu e zadarnică. În cazul de față, ea dă loc la formularea sublimului principii pedagogic: „Lăsați copilași să vină la Mine”, prin care atitudinea ucenicilor este condamnată, iar a părinților aprobată.

De ce oare, tocmai acești umili părinți, în majoritate, dacă nu în totalitate femei fără cultură, găsesc răspunsul la întrebarea aceasta așa de însemnată?

Care sunt titlurile lor? Unul singur: iubirea.

Iubirea pe care numai un părinte și în primul rând o mamă o poate avea față de copilul său, Adevăratul drum se găsește mult mai ușor cu antenele acestea ale dragostei, decât cu telescopul științei. E cazul lui Edison. Se știe că până la vârsta de zece ani, nimeni nu bănușea că odată și odată, copilul acesta va ajunge un om vestit în lumea întreagă. Singur mama lui păstra în suflet o atare nădejde. Cât despre educatorii, ei au fost de părere că „băiatul acesta trebuie trimis să pască porcii, deoarece n'are să iasă nimic din el”.

E cazul atâtor oameni de geniu, mari binefăcători ai omenirii, cari, aproape fără excepție, declară, că cel mai mare noroc al lor a fost că au avut parte de „mame” în stare să-i îndrumeze.

Dar, de cele mai multe ori, aceste mame n'aveau cine știe ce calificări, în afară de dragostea lor mare.

Ceeace m'a impresionat în mod deosebit, din ideile lui Pestalozzi, a fost că el pune ca „forță de unire a elementelor umanității”, ca bază a armoniei sufletești, „sentimentul iubirii” iar ceeace-mi explică marile lui realizări este acel „Totul pentru alții” nimic pentru sine”, cu care se sfârșește epitalul lui și care s'ar traduce: „El a trăit iubirea”.

Iată de ce, fără a ne da aere de îndrumători în materie de pedagogie, credem totuși că nu greșim afirmând că pedagogia nu se va găsi pe drumul cel bun, de cât atâta vreme cât va pune la baza oricărui principiu și oricărei metode, dragostea educatorilor

lor față de cei încredințați lor spre educare.

Nu sunt cel dintâi care-o spun, imi dau seama.

Au spus-o încă mulți și din locuri mai înalte, iar la noi în țară, Domnul Profesor Mehedinși lupă de multă vreme, pentru îndrumarea școlii pe făgașul acesta. Sublinierea mea totuși, nu va fi de prisos, cred. Trebuie să ne aducem tot mereu aminte, că celebrul testament al lui Goethe: „Mai multă lumină”, nu-i deajuns.

El se cere completat ori înlocuit chiar, cu acela al Evanghelistului Ioan: „Fiilor, iubii-vă unii pe alții”.

N. Tonoiu
învățător

Cronica noastră

RECENZII

Revista generală a învățământului. Fondată acum 24 de ani de către Spiru C. Haret, Revista generală a învățământului a contribuit în mare măsură la îndrumarea școlii românești spre noile idei și curente educative. Actualmente, condusă de distinsul profesor universitar G. G. Antonescu, grupează în jurul său pe cei mai deosebiți profesori și învățători, cari se străduiesc cu aplicarea și promovarea noutăților pedagogice și pedagogice în școala românească. În numărul 1-2, pe Ianuarie-Februarie, d. profesor Radu Petre publică un interesant articol relativ la „Correspondența interșcolară” (Un aspect nou al școlii active). Correspondența interșcolară înființată de profesorul Pierre Mielles în anul 1894, urmărește trezirea interesului școlărilor, fiind totodată una dintre cele mai bune metode de educație funcțională. Țara noastră participă la corespondența interșcolară din 1923, fiind de mult sprijinit în acest scop „Crucea Roșie a Tinerimei”.

Redacția revistei: Str. Vasile Lascăr 83, București III-lă D-1 prof. univ. G. G. Antonescu; administrația: Calea Plevnei 23, București II-lă D-1 G. Popa-Lisseanu. Abonamentul pentru învățători 120 lei pe an.

Revista Fundațiilor Regale.

Redacția și administrația: Bulevardul Lascăr Catargi Nr. 39, București III. Abonamentul anual 300 lei. Supranumită pe drept cuvânt „Revista Revistelor”, se menține pe linia trasată la fondare și desbete cele mai importante probleme de actualitate, din orice domeniu. Fiecare număr al revistei este o adevărată enciclopedie, care nu trebuie să lipsească din biblioteca nimănui.

Revista Fundațiilor Regale a pășit în al treilea an de existență—continuând programul din anii trecuți—cu aceleași gânduri nobile și mărețe.

Satul—revistă de cultură pentru popor. Redacția și administrația: Bulevardul Cpt. aviator V. Craiu Nr. 13, București III. Sunt rare publicațiile care s'au dedicat cu tot sufletul educației și culturalizării poporului. Una dintre cele rare este și revista „Satul” condusă de harnicul luptător pe tărâm cultural, d. Andrei Udrea. De cinci ani revista „Satul” este sfătuitoarea și îndrumătorul sătenilor. Astăzi, când pășeste în al șaselea an de existență revista „Satul” se poate mândri, că timp de cinci ani a luptat necontenit și și-a realizat o parte din programul cu care a pornit la lucru în 1930.

Bărăganul—revistă pentru cultura sătenilor. Redacția și administrația: Strada Pomul Verde Nr. 16, București II. Iată încă o revistă demnă și serioasă pusă în slujba culturalizării satelor. Ca și „Satul”, revista „Bărăganul” a pășit în anul VI-lea de muncă asiduă, continuând să fie sfetnicul neprețuit al săteanului român. Director al revistei este un prieten al sătenilor, d. N. Tomescu—Baciu, care muncește cu multă dragoste ca să trimită în mijlocul satelor o comoară de sfaturi prin „Bărăganul”.

Sănătatea și „Viața fericită”—revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală, literatură medicală. Redacția și Administrația: Str. Triumfului Nr. 7—București V. E o comoară de sfaturi neprețuite, care nu trebuie să-i lipsească nici țărânul nici intelectualul. Condusă cu multă dibăcie de harnicul și priceputul D-r Sigmund—Sigma, revista „Sănătatea” și-a asigurat un loc de frunte printre revistele serioase. După trei decenii și jumătate de muncă intensă, își îndreptează pașii pe drumul viitorului, continuând să fie același comoară de îndemnuri și sfaturi bune.

Revista Societății Tinerimea Română. Redacția și administrația: Palatul Societății „Tinerimea Română”, Bulevardul Șchitu Măgureanu Nr. 4, București. Dirijată de un comitet select, în frunte cu neobositul prof. N. S. Dumitrescu, „Tinerimea Română” și-a deschis drum larg printre intelectuali. Aimplinit de acum 4 ani o jumătate de veac de apariție, fapt care-i garantează și mai mult demnitatea și utilitatea.

Isvorașul—revistă de muzică, artă națională, folklor și teatru sătesc. Redacția și administrația: Bistrița—Mehedintși, of. T. Severin. Abonamentul 100 lei anual. Timp de 15 ani de când apare, revista Isvorașul a scos la iveală cele mai de seamă comori populare ce se aflau împrăștiate prin satelele de pe întinsul României. Condusă cu multă artă de colegii Olinpia și Pr. Gh. N. Dumitrescu—Bistrița, a ajuns cea mai de seamă revistă de folklor din țară. Dela 1 Ianuarie 1936 s'a înființat pe lângă revista Isvorașul o arhivă de folklor și pentru stimularea culegătorilor de comori populare, inimosul inițiator—Pr. Gh. N. Dumitrescu—Bistrița—a instituit premii de 10.000 lei pentru cele mai bune culegeri ce se vor înainta până la 1 Maiu 1936.

Drumul nou—revistă pentru îndrumarea agricultorilor. Redacția și administrația: Str. Polonă Nr. 8, București III. Abonamentul 100 lei pe an. Tipărită de camerele de agricultură și de uniunea lor, revista „Drumul Nou” este sfătuitoarea neprețuită al agricultorilor. Cei mai de seamă ingineri, agronomi, medici veterinari și alți specialiști într'ale agriculturii, se străduiesc să pună în lumina tuturor cunoștințele necesare în legătură cu agricultura, prin sfaturi și îndemnuri.

Poporul românesc—foaie pentru folosința muncitorilor dela sate și orașe. Redacția și administrația: Gara Chitila-Ilfos și Str. General Budișteanu Nr. 8, București II. Abonamentul anual 100 lei. E o revistă folositoare, condusă de un grup de intelectuali, care se străduiesc să vină în ajutorul muncitorilor cu fel de fel de sfaturi și îndemnuri bune. În fiecare număr se publică informații importante din țară și din lumea întreagă.

Banatul literar—revistă literară. Redacția și administrația: la d-l Lucian Costin—Caransebeș. Abonamentul obișnuit 100 lei pe an. Condusă de d. Lucian Costin cu multă sârguință, revista „Banatul literar” desbete chestiuni literare interesante și se afișează ca o serioasă revistă literară.

Răsal Soare... Revistă pentru răspândirea metodei activ și creator, având la bază munca individuală și spontană a elevilor, programul centrelor de interes, sistemul ideilor comune, orariul mobil, examenul funcțional. Cuprinde lucrări de ale elevilor. Redacția și administrația: Școala de experiență din Blaj.

Zorile Romanajului—revistă de cultură generală. Redacția și administrația: Celaru—Romanaji. Condusă de destoinicul coleg M. Georgescu, revista „Zorile Romanajului” se afirmă ca organ serios de culturalizare și educare a masselor. După nouă ani de apariție regulată—cu toate greutățile vremurilor—revista „Zorile Romanajului” pășește sigură pe drumul viitorului spre desăvârșirea operei pe care a început-o. Urâm succes.

Căminul școlii—organul Asociației Învățătorilor din județul Covurlui. Redacția: Str. Morilor Nr. 81, Galați; Administrația: Str. Th. Thenea 121, Galați. Se ocupă cu probleme didactice și edu-

cative. În ultimul număr primit, din Noiembrie 1935, remarcăm câteva articole interesante: Pregătirea învățătorilor de I. Stoica. Mai multă geografie de Ecaterina Popov, obligativitatea la cursul complementar de T. Marin, etc.

Școala vremii—revistă pedagogică—culturală—organul Asociației Învățătorilor din județul Arad. Nr. 2 din Februarie a. c. cuprinde interesante articole de pedagogie teoretică (Profilul psihologic al școlărilor de I. C. Stoica, Cooperativă școlară în slujba educației) și experimentări pedagogice, Cercetarea tipului de activitatea al școlărilor de T. Mariș, Stabilirea scării de centile pe clase de A. Bărnețiu.

Revista școlii—organul Asociației Învățătorilor din jud. Botoșani. Am primit numărul 1 pe Ianuarie a. c. care cuprinde articole și recenzii interesante.

Plaiuri Hunedorene—Revista Asociației Corpului Didactic Primar din județul Hunedoara. Spicium din Nr. 1 pe Ianuarie 1936, următoarele articole interesante: Probleme despre „Fișă” de I. C. Stoica, Compunerile libere de Florian Stănică, Fizionomia clasei de elevi de L. Dumitriu. Tot în acest număr d. Insp. gen. P. R. Petrescu publică o interesantă Dare de Seamă asupra situației învățământului primar din județele: Alba, Hunedoara, Sibiu și Turda. Din raportul d-lui Insp. P. Petrescu evidențiem următorul punct interesant: Căuzele frecventării încă slabe la școlile de stat sunt: Sărăcia și indolența părinților, întrebuițarea copiilor ca servitori în gospodărie sau spre a fi trimiși cu vitele la pășune.

Școala Mehedințului—Revistă didactică și literară condusă de harnicul coleg C. Pajură. Redacția și Administrația: Str. Cicerone No. 4, T. Severin. Abonamentul 100 lei anual. Numărul 4—5—seria II—pe Ianuarie-Februarie cuprinde articole interesante (Manualele școlare de P. Murariu, Moralizarea învățământului de V. Grosu) precum și câteva recenzii sub semnătura d-lui C. Pajură, directorul revistei.

Pâinea vieții—Revistă de îndrumare creștină. Redacția și Administrația Str. Sf. Apostoli No. 13 Tg. Jiu.

Purtând pe frontispiciu încrustarea biblică: „Eu sunt pâinea vieții, cine vine după mine nu va flămânzi... Ioan 6,35; revista e într'adevăr pâinea necesară hranei sufletești.

Lumina satului—Foaie populară pentru învățură și petrecere sufletească. Redacția și Administrația: Grumăzești-Neamț. Fiind organul Căminului Cultural „Kiriac Roșescu și T. Răzmeriță” din com. Grumăzești jud. Neamț, foaia „Lumina satului” se străduiește să fie și adevărata lumină. Publică articole, sfaturi îndemnuri, povești morale foarte folositoare.

Revista mea—Revista literară, de critică și cultură generală. Apare la Cluj sub direcția D-nei Marta D. Rădulescu. În numărul de pe Februarie semnează articole interesante domnii: P u i u G â r c i n e a n u—Trista soartă... a intelectualilor, Radu Gyr—O generație tânără și un moment istoric, P. Rostkild—Revizuirea economice, Marta D. Rădulescu—Cadavre (roman), Mihail Lungianu—Logodnica vântului (poveste).

Gorjanul—Organ de cultură și informațiune. Apare la Tg. Jiu sub conducerea d-lui Jean Bărbulescu. De remarcat faptul că ziarul Gorjanul a trecut pragul celui d'al doisprezecelea an de apariție și a intrat

într'al treisprezecelea. În tot acest timp, datorită sârguinței conducătorilor lui, Gorjanul s'a afirmat ca un organ serios de culturalizare și educare a masselor.

CULTURALE

CEAIR

In ziua de 23 Februarie cercul „I. Gh. Duca” și-a ținut ședința la școala primară din satul Ceair.

In ședința intimă colegul Petre T. Vasile, dela școala Ceair a tratat o lecție de aritmetică la clasa IV-a. D-ra Suzana Făcăianu a ținut o interesantă conferință despre „Noui metode de desen la grădina de copii” iar d. C. Buzea a făcut recenziile lucrării „Individualizarea învățământului” de I. Gabrea.

Ședința publică s'a deschis la orele 15 jum. D. Simion Tuță a vorbit sătenilor „despre Foloasele învățaturii” sfătându-i să dea atenție școlii.

S'a desfășurat un frumos program artistico-cultural, organizat și condus de învățătorii școlii: d. Petre Vasile director—și d-rele Florica Ștefănescu și Suzana Făcăianu.

FUNDENI

Cercul cultural „Ioan Greangă” a ținut ședință în ziua de 23 Februarie la școala primară din satul Fundeni.

In ședința intimă d-na Lidia Puiu a tratat o lecție de memorie vizuală după ultimele metode impuse de cele mai noi principii pedagogice și cu un bogat și bine utilizat material didactic. Lecția a fost declarată „excepțională”. Tot d-na Puiu a conferențiat despre „Raporturile dintre mamă și educatoare” dovedindu-se adânc cunoscătoare a subiectului și formulând concluzii practice de mult folos.

La ședința publică d. Gh. Popescu a vorbit despre „Respectarea legilor țării” aducând o mulțime de exemple care au interesat foarte mult pe săteni.

S'a desfășurat apoi un admirabil program artistico-cultural condus de învățătorii școlii Fundeni: Caliope Runcan, Niculina Grigorescu, Gheorghe Popescu și D. Grigorescu.

DIVERSE

RASOVICENI

Din comuna Rasoviceni o chestiune de ordin școlar local s'a transpus în opinia publică a jud. Callacra și a întregii țări, prin publicațiunile ținute făcute în presa județului cât și cea din capitala țării.

Pentru stabilirea adevărului Ministerul a ordonat anchetă

Subscriem cu toată inima și cerem urgente sancțiuni cât mai exemplare.

Notăm că la Asociația județeană nu s'a primit nimic scris din partea nimănui.

Vom urmări ancheta autorității școlare și o vom aplauda când va stabili vinovățiile reale, sancționându-le.